

A dark, moody photograph of a street lamp at night. The lamp is illuminated, casting a warm glow. The background is a deep purple and blue, suggesting twilight or night. Several birds are perched on the power lines and wires, their silhouettes clearly visible against the dark sky. The overall atmosphere is mysterious and atmospheric.

LISA
JACKSON

NOE
PŘEDTÍM

LISA JACKSON

**NOB
PŘEDTÍM**

2014



Copyright © 2003 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2014 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE NIGHT BEFORE,
vydaného nakladatelstvím Zebra Books, New York 2003,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Palm Springs: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7303-967-7

PODEĀKOVÁNÍ

Ráda bych využila této příležitosti a poděkovala Bucky Burnsedovi, tiskovému mluvčímu policie v Savannah, který mi pomohl najít správný směr. Byl neocenitelným rádčem, zodpověděl mi řadu otázek a upozornil mě na některé chyby. Bohužel jsem si pro účely této knihy musela poněkud upravit policejní předpisy, prostředí i standardní postupy, aby měl příběh odpovídající spád.

Jako vždy mi při psaní samotném pomáhala spousta lidí. Někteří dělali rešerše, jiní četli, další vypomohli s kancelářskou prací a někteří i s psychickou podporou.

Můj dík si zasluhují Nancy Berlandová, Kelly Bushová, Nancy Bushová, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harringtonová, Ian Kavanaugh, Arla Melumová, Ken Melum, Ari Okano, Betty a Jack Pedersonovi, Sally Petersová, Robin Rue, John Scognamiglio a Larry Sparks. Pokud jsem na někoho zapoměla, upřímně se omlouvám. Všichni jste skvělí!

PROLOG

Pomozte mi!

Měl těžkou hlavu, mysl zakalenou.

Oči mu slzely.

Nemohl se hýbat.

Uvažoval zmateně, útržkovitě. Nesouvisle.

Něco je špatně... strašlivě špatně.

Škoda, že nedokáže přemýšlet. Kdyby se tak mohl soustředit na něco jiného než na bolest, která se mu zařezávala do mozku jako stovky žiletek.

Umírám! Pomozte mi někdo!

Ze všech sil se snažil zavolat o pomoc, ale jazyk ho neposlouchal, takže ze sebe nedokázal vymáčknout víc než příšerný mečivý zvuk. Ležel ochablý na svém psacím stole... přinejmenším si myslel, že je to jeho stůl. S obtížemi pomrkával, snažil se zaostřit, jenže zde nebylo dost světla a tmavé obrysy viděl rozmazaně, jako by se na svět díval zamlženým širokouhlým objektivem.

Jak se sem dostal?

Nemohl si vzpomenout. Vycítil však, že se právě probral...

Ne... tak to není... přišel sem vyřídit nějaké papíry... ano... ale pak... *pak co?*

Caitlyn. Šlo o Caitlyn a rozvod! Jenže proč nemůže hýbat rukama? Nebo nohama? Vlastně... jakoukoli částí těla, krucinál! Zmocnila se ho panika. Snažil se víc. Nepohnul jediným svalem. *Ježíšikriste, co se to děje?*

Hrála hudba. Tíše. Vážná hudba. Barokní. Skrytými reproduktory rozmístěnými v pracovně se linula skladba, kterou nepoznával.

Co to má sakra znamenat?

Soustřed se. Uklidni se. Hlavně žádnou paniku. Jsi v pracovně ve svém domě v Savannah... u stolu... a na rohu pracovní desky je telefon, na místě, kde býval vždycky...

Proč se teda nemůžu ani pohnout, do hajzlu?

Mysl mu pročísla obava, a přesto cítil obrovskou letargii, jako by se směl odevzdat temnotě, objevující se na okrajích jeho zorného pole. Čelo se mu orosilo potem, nicméně nedokázal zvednout ruku, aby si krupěje otřel. Za sebou uslyšel kroky... nebo si to myslel. Výborně. Je tady člověk, který mu pomůže.

Nebo... také ne.

Hrůzou se mu zježily vlasy. V krvi mu divoce koloval adrenalin.

Ať se snažil sebevíc, nedokázal otočit hlavou. Proč? Onemocněl? Je omámený? Zdá se mu to? Žaludek mu sevřela nevolnost. Jak si to způsobil? Co provedl? Kdo je to sakra za ním?

Nikdo. Není tam nikdo. Žádné zosobněné zlo, pro Kristovy rány! Hrabe ti! Dej se do kupy! Telefon! Kdyby dokázal natáhnout ruku po telefonu a vytočit číslo policie... Jenže ruka se nepohnula. Ztěžkla... nereagovala.

„Joshi?“

Sevřelo se mu srdce, ale tělo se nepohnulo.

Hlas byl tlumený. Pozměněný? Nebo se mu to zdá?

Znovu se napjatě soustředil, aby pohnul hlavou.

A znovu se mu to nepodařilo.

„Joshi? Slyšíš mě?“ Hebký hlas. Svůdný. A smrtící.

Někdo ho volá. Možná mu přišel na pomoc, zachrání ho. Jeho naděje však vzápětí pohasly. Pokud by mu někdo chtěl pomoci, asi by spěchal. Celá situace je až moc divná, krucifix! Jestli je opravdu někdo s ním a není výplodem jeho fantazie, pak je to nepřítel, který ho našel.

Bůh mi pomoz.

Zápěstí mu sevřely chladné prsty. V duchu nadskočil leknutím. Tělo se mu ani nepohnulo.

Kdo se ho sakra dotýká na vnitřní straně paže? Kontroluje mu tep? Vypadá snad Josh jako mrtvý? Nemohl otočit hlavou, nedokázal ji zvednout ze stolu, aby zjistil, kdo ho ošetřuje kdesi těsně mimo zorné pole jeho periferního vidění. Nějaký doktor? Ach, prosím, panebože.

Najednou ho přímo do očí bodlo ostré světlo, jako by ho někdo prohlížel a kontroloval reakci zorniček. Josh se zoufale sna-

žil něco rozeznat a nahlédnout za hranice ostrého jasu, který se mu propaloval rovnou do mozku, v naději, že zahlédne toho, kdo drží v ruce miniaturní baterku. Jenže nikoho neviděl, jen matný obrys prstů v latexových rukavicích a nepatrný proužek cigaretového kouře.

Pro boha živého, přestaň mě děsit a odvez mě do nemocnice!

Maličká oslňující baterka zhasla. Obklopila ho temnota a viděl hůř než předtím. V mysli mu stále zářily jasně svítící prstenče. Ještě více ochabl a převrhl prázdnou skleničku, která se převrátila a kutálela po stole, až s tlumeným bouchnutím dopadla na koberec. Chladné prsty mu masírovaly zápěstí a nezastavovaly se, ale on je téměř necítil, jen taktak zůstával při vědomí.

Jsem naživu, ty idiote, nevidíš? Odvez mě do nemocnice! Jenže slova mu uvízla hluboko v krku, nedokázal je ze sebe vymáčkout, nemohl přinutit jazyk k pohybu. Jediné zvuky vydávaly hodiny tikající v hale, vítr venku, jehož šepot k němu doléhal francouzským oknem, které nechal dokořán, a také bušící srdce. Jenže namísto divokého a zběsilého rytmu mu srdce bilo líně a stejně pomalu mu fungoval i mozek. Srdce vůbec netlouklo jako zvon, což by v případě takového strachu očekával. Možná je to přece jen sen. Všechno působilo tak nadpřirozeně. Jako ve zpomaleném filmu.

Všiml si, jak mu někdo vyhrnuje rukáv košile a prsty v rukavicích odhalují zápěstí. Košile se soukala ještě výš, až měl paži obnaženou téměř po celé délce. Co to má sakra znamenat? Obracel oči v naději, že rozezná toho, kdo tu je s ním, ale viděl jen stíny a pohyb, tmavou postavu a... jakýsi záblesk. Záblesk oceli.

Panebože.

Ostří tenké jako žiletky. Dvě ostří. Nůžky. *Chirurgické nůžky?* Ale... přece... Strach se mu v krevním řečišti šířil nadzvukovou rychlostí. Zoufale se snažil pohnout rukou. Nohou. Jakoukoli částí těla, zatraceně, ale nedokázal se odsunout, byl nucen ležet s hlavou na stole a očekávat ránu osudu.

A osud udeřil v podobě postavy s nůžkami.

To je šílenost. Kdo je ten člověk? Co to dělá s nůžkami? Nic dobrého.

Zaslechl cvaknutí a viděl, jak mu z manžety ulétl knoflík.

Málem si nadělal do kalhot.

Neznámá ruka mu vyhrnula rukáv košile stále výš a obnažila paži, až ji měl téměř celou holou. Viděl svou bílou pleť, zachytil záblesk ostří.

Cvak!

Skoro se mu zastavilo srdce.

Nůžky mu úhledně ustříhly chloupek z předloktí.

Vyskočil. Ovšem pouze v duchu. Nervy mu přímo jiskřily, ale zřejmě se správně nepropojovaly. Nedokázal rukou ucuknout, mohl jen sledovat, jak se nůžky přibližují k žilám, které se mu větvily těsně pod kůží. Jedné části jeho osobnosti to bylo jedno. Druhá němě řvala hrůzou.

„Ty víš, kdo jsem, že?“

Hlas zněl tak povědomě. Byl obscénně provokativní.

Nemohl mluvit.

„Můžeš mě považovat za Atropos.“

Atropos? Co je to za blbost?

„Aha. Jistě. Patrně neznáš tři bohyně osudu, což? Podle řecké mytologie existovaly tři ženy, které určovaly délku lidského života. Dcery Dia řečené Moiry. Tři sestry, které vládly lidskému osudu.“

Mytologie? Do prdele... Nůžky se leskly ve světle stolní lampy. Uvnitř se celý roztřásl.

„Nejmladší Klóto spřádá nit života, zatímco prostřední ze sester Lachesis ji odměřuje. Vybírá člověku osud a určuje, jak dlouho bude žít.“

Nůžky se přibližovaly, ostří se dotýkala kůže pod jeho okem. Snažil se ucuknout, ale zůstával na stole jako přibitý.

„A pak Atropos. Nejsilnější. Právě ona život ukončuje tím, že drahocennou nit přestříhne.“ Zcvakala nůžkami. „A to jméno jsem si vybrala.“

Cože? Ne!

Cvak!

Nůžky se mu zakously do tváře a dotkly se i řas.

Nic necítil. Žádnou bolest.

Zvedla jeho obnažené zápěstí.

Cvak!

Na kůži se objevily první kapičky rudé krve a rychle se zvětšovaly.

Panebože, ne! Zoufale se snažil ucuknout. Podařilo se mu jen cosi zabručet. Ani se nemohl přikrčit, když se hrozivý nástroj znovu ohavně zakousl do jeho těla a obě čepele potřísnila krev. Zmocnil se ho obrovský strach, protože si uvědomil, že osoba, kterou nevidí, je odhodlaná ho zabít. Pomalu a systematicky.

To snad opravdu není možné! Určitě se mu to zdá. Má noční můru. Jaký zvrhlík by prováděl něco takového? Panebože... krev z něj volně vytékala, kanula mu po zápěstí do dlaně a dál z prstů na stůl, kde vytvářela loužičku. *Dost! Pro boha živého, dost!*

Možná ho to má jen vyděsit, třeba nakonec nezemře. Někdo mu chce dát krutě za vyučenou. Bůh ví, že v tomto městě je dost lidí, kteří by ho nejradši viděli mrtvého.

Jenže k tomu by stejně dobře posloužila i jedna dobře mířená kulka do hlavy.

Nebo jed v pití.

Nebo nůž zabodnutý do srdce, kruci!

Pokud si to ovšem jeho budoucí vrah s chutí neužívá... nejspíš mu záleží víc na umírání než na smrti. Ta zvrácená svině zřejmě ví, že je bezmocný a nemůže dělat nic, než sledovat pramínek vlastní životodárné krve, která mu crčí z těla. Zalupal po dechu a uvědomil si, že patrně pomalu vykrvácí. Zalétl pohledem ke skleněnému humidoru na konci stolu. V jeho hladkém zaobleném povrchu spatřil svůj bledý odraz a jen nejasný obrys postavy, groteskně pokroucené ve vypouklém skle, jak se nad ním naklání.

Na jedinou vteřinu pohlédl své mučitelce do očí. Spatřil její tvář. Náznak zvednutí koutků, rty vražedkyně zvlněné spokojeným úsměvem.

Veškerá naděje ho opustila.

Josh totiž ten pokřivený odraz obličeje poznal a se zdrcující pronikavostí si uvědomil, že je odsouzen k tomu sledovat, jak pomalu vykrvácí.



V hlavě jí tepala bolest. Jako by se jí mozkiem prohnalo na tisíc koní. Měla těžký jazyk, v ústech cítila nepříjemnou pachut a ještě něco... cosi špatného, pocit tísně, který ji přitlačil k posteli. Srdce jí divoce bušilo, byla celá zpocená, v duchu viděla matné obrazy ze snu... o Joshovi... jak kráčí po cihlové cestičce k jeho domu.

Pod nohama jí šustilo suché listí. Vítr rozhybal větve dubů, až se na nich pohupovaly dlouhé cary španělského mechu. Kde si nedaleko zaštěkal pes a ve vzduchu se vznášel pach kouře z doutníků. *Neměla bys tady vůbec být. Běž, utíkej!* Po schodech do cihlového domu, který býval i jejím domovem. Dveře byly pootevřené. Na vstupní verandu dopadal úzký paprsek světla, jako by ji zval dovnitř. *Nedělej to. Nechoď tam!*

Panebože, co jsem včera v noci prováděla? Caitlyn otevřela jedno zarudlé oko, jen na malou štěrbinku. Měla strašnou žízeň... a bolelo ji celé tělo. Vypila příliš mnoho alkoholu... Opravdu moc. Byla ve své ložnici. Nad hlavou jí hučel stropní větrák a mezi závěsy začalo pronikat světlo časného jitra. Obrazy z minulé noci měla v hlavě zamlžené a přeházené. Šla na schůzku se svou sestrou... ano, to je ono, protože... musela jít ven, trochu se rozptýlit.

Včera měla Jamie narozeniny.

Z dálky slyšela strašidelný zpěv, jako by tucet dětí falešně notovalo:

Hodně štěstí, zdraví,

Hodně štěstí, zdraví,

Hodně štěstí, milá Ja-mie...

Caitlyn se sevřelo srdce. Dceři by bylo pět.

Kdyby žila.

Znovu zavřela oči, protože jí útroby drásala palčivá bolest. *Jamie. Drahá, milovaná holčička.* Vyrvaná životu v necelých třech

letech, krásné andělské batolátko. Ach bože, Caitlyn se po dceři strašně stýskalo. Někdy měla dojem, že steskem chřadne, nemůže dál, nedokáže žít. Nyní, když ležela na posteli a zavírala oči před pravdou, pocítila známou bolest z dávné ztráty, zarývající se jí do duše.

„Byla to tvá chyba, Caitlyn. Kdybys byla jen trochu matkou, nikdy by se to nestalo!“

Do mozku se jí vypálilo Joshovo obviňování, probouzelo v ní pocit provinilosti, neutichající výčitku, že mohla udělat víc, a kdyby se trochu snažila, nějak by se jí podařilo život svého dítěte zachránit.

Vůbec na to nemysli. Neposlouchej ho a pro všechno na světě nevěř jeho jedovatým poznámkám! Víš dobře, žes udělala všechno, co bylo v tvých silách, abys ji zachránila.

Pomalou vydechovala a znovu se zhluboka nadechovala. Vzpomněla si, co říkala doktorka Wadeová o vypouštění negativní energie, o hledání sebe sama, nového smyslu života. Zármutek pomalu ustupoval nenápadné temné bolesti spočívající kdesi v pozadí její migrény.

Panebože, to je netvor! Opravdu ho musí držet na uzdě.

Hlavou jí proběhl další zřetelný obraz.

Josh je ve své pracovně, ale nehýbe se. Ne. Je zhroucený na stole, paže vedle těla, hlavu obrácenou čelem ke dveřím. Z rukou mu kape krev, tvoří loužičky na koberci. Má otevřená ústa, je hrozně bledý, zírá na ni vytřeštěnýma očima, které nemrkají.

Prudce se posadila. Panebože, co je to za představy? Srdce jí hlasitě tlouklo. Hlavou jí prolétly útržky strašidelného snu a ihned zmizely.

„Ach bože, kristepane, bože můj!“

Zpomal, Caitlyn. Zhluboka dýchej. Byl to jen sen. Nemusíš se hned hroutit.

Zoufale lapala po dechu. Vzpomínala si na všechny techniky, které se učila na psychoterapii, snažila se ovládnout zběsilé emoce. „Už nikdy,“ zapřísáhla se. Ať včera večer pila cokoli, nikdy už si nedá ani jediný doušek... jenže co to bylo? Zamrkala. Snažila se vzpomenout. Nic se jí nevybavovalo, jen ostré střípky strašlivého snu.

„Ježíši,“ zašeptala. Zase ztrácela pojem o čase, nepamatovala si na celé hodiny předchozího dne. Dokonce si ani nevzpomínala, jak se dostala domů. Náhle jí hlavou problesklo vědomí, že je na tom všem něco opravdu špatně. Nedokázala to přesně popsat, ale z pocitu, který se jí zmocnil, jí naskočila husí kůže.

Mélas jen zlý sen. Nic víc. Vzpamatuj se. Znovu se dlouze nadechla. Leží ve své posteli. Doma. V bezpečí.

S pořádnou migrénou. V hlavě jí tepe. Bolí ji v krku a z vlasů cítí kouř. Příliš dlouho vysedávala v baru. Panebože, včera to fakticky přehnal. Zamrkala v prvních paprscích nového jitra, protože za otevřeným oknem už svítalo. Ucítla vánek provoněný jasmínem a zaslechla bublání vody z okapů po nedávné přeháňce. Francouzské okno měla pootevřené a krajkové záclony se vzdouvaly a vlály, místy zašedlé, ztmavlé a čímsi potřísněné.

Proč má otevřené okno? Chtěla si včera v noci vyvětrat, než ulehla do postele, protože jí bylo horko? Do vědomí se jí zabodávaly útržky noční můry, mísily se s rozmazanými vzpomínkami na večer. Dala si pár skleniček v baru ... někde na pobřeží. Nebo i to je jen součástí nesouvislého snu? Pamatovala si na hlučnou kapelu a stále ještě cítila cigaretový kouř, který se vznášel nad davem lidí. Trochu víc toho vypila – vlastně hodně, ale podařilo se jí dostat se domů. Nějak. Jenže to si vůbec nepamatovala.

Za očima cítila sílicí migrénu, kterou nezažene ani sebevětší dávka excedrinu, a připadala si omámená, vykojejená. Pohlédla na hodiny. Červené digitální číslice zářily. Dvanáct. Půlnoc? Poledne? Ani omylem. Právě začínali cvrlikat ptáci. Musí být brzo. Pět nebo šest. Nekřesťanská hodina na to, aby už vstávala. Zřejmě došlo k výpadku elektrického proudu. Probudil ji přece sen, nesouvisející útržky obrazů, které ji strašily v mysli.

Cítila pachut v ústech. Měla v nich sucho jako na poušti. Připadalo jí, že má prázdný žaludek, jako by někdy v průběhu noci zvracela. Přejela si rukou přes zpocené čelo, shrnula si dozadu slepený pramen zvlhlých vlasů a ucítla cosi zaschlého. Má snad špinavé prsty? Nebo... nebo...? Co to je k čertu za pach? Hlavou jí blesklo, že se možná skutečně pozvracela, ale zápach byl spíš kovový než nakyslý a... a... Panebože! Podržela si ruku

před obličejem a spatřila skvrny, které měla po celé délce paže. Tmavočervené, hutné, zaschlé jako strupy, prosakující z řezů na zápěstích.

Cože?

Prudce zamrkala, posadila se a opřela o polštáře. Zmocnila se jí panika. Neobratně tápala po vypínači. Cvak. V oslepující záplavě světla spatřila krev.

Kaluže na prostěradlech.

Šmouhy na pelesti.

Skvrny na záclonách.

Cákance na stěnách.

Všude.

„Ne... ach bože, ne!“ Caitlyn vyskočila z postele, nohy se jí zamotaly do noční košile, takže málem upadla obličejem přímo na meruňkově zbarvený koberec, nyní potřísněný krví. „Ježíši!“ Bože na nebesích, co je zase tohle? Jako krab lezla po špinavém koberci. Vypadalo to, že v tomto pokoji pět krát čtyři metry někoho nebo něco rozřezali. *A tys to prospala!*

Srdce se jí málem zastavilo, když spatřila otisk ruky na zárubni dveří a další šmouhu na obložení stěn. Musela překonávat nevolnost, svíralo se jí hrdlo. K smrti vyděšená se plazila do koupelny.

Čí je to krev?

Tvoje! Podívej se na sebe!

Pohlédla do zrcadla nad umyvadlem. Rudé skvrny jí hyzdily obličej v místech, kde se rukama dotkla kůže, a nosní dírky měla ucpané zaschlou krví. Rozcuchané vlasy bez lesku. Spustila se jí snad krev z nosu, jako se jí to stávalo v dětství, a prostě to zaspala? Ne... to by nevysvětlovalo řezné rány na zápěstích. Ani krev všude po pokoji.

Vzpomněla si na otevřené francouzské okno... Že by jí to udělal někdo cizí? Žaludek se jí sevřel strachy. Panebože... ale proč? *Kdo?* Neměla daleko ke zhroucení, ale přiměla se ke klidu. Všechna ta krev není její. To není možné. Ona přece žije. Při tak velké ztrátě krve by člověk určitě zemřel. Podobný masakr nemůže nikdo přežít.

Opřela se o umyvadlo a snažila se přemýšlet. *Opravdu si připadala jako omámená. Točila se jí hlava, migréna jí drtila lebku.*

Panebože, co když je osoba, která tohle spáchala, pořád ještě v domě?

Ne, to nedává smysl. Pokud se ji někdo pokoušel zabít, určitě by svůj čin dokonal. Krev ve vlasech, na stěnách i ve sprše zaslula. Uplynula tudíž nějaká doba. Pachatele buď něco vyrušilo, nebo zkrátka odešel.

Nebo jsi to udělala sama a nechalas otevřené okno.

Ne... Jenže si nedokázala vzpomenout. Nevěděla.

Pokud ta krev není tvoje, čím tedy?

„Nevím,“ zašeptala.

Možná je oběť stále ještě v domě.

Pohlédla na sprchu; matné sklo bylo prasklé, s viditelným krvavým otiskem ruky.

Bůh mi pomáhej.

Dodala si odvahy a položila na otisk svou dlaň. Napůl očekávala, že najde ve sprchovém koutu mrtvolu s očima obrácenýma ke stropu, vyplazeným jazykem a krev stékající do odpadu. Nervózně dvířka otevřela.

Nikdo na ni nevyskočil.

Žádné polomrtvé tělo ve sprchovém koutu neleželo.

Kachličky byly pocákané zasychající krví vytvářející klikaté pramínky. Cítila, jak se jí zvedá žaludek. Co se tady stalo? Co asi? Třásla se od hlavy až k patě, zvedla ruku a zjistila, že velikostí přesně odpovídá otisku na prasklých dveřích.

„Panenko Maria,“ zašeptala. *Myslí, Caitlyn, myslí. Neztrácej hlavu.*

Znovu zahlédla v zrcadle svůj odraz.

Jak se to mohlo stát? Kde byla? Čí krev je tady všude rozmazaná? Podlomila se jí kolena. Opřela se o okraj umyvadla a předklonila se, aby si opláchla obličej studenou vodou a neomdlela.

Možná nejsi sama. Možná je tady dokonce i teď, někdo je dole. Vyčkává. Rychle pohlédla na svou tvář v zrcadle. Bledá pleť, rozčuchané vlasy, panika v hnědých očích. *Dveře na verandu jsou dokořán, a ty si nepamatuješ, žes je otvírala?* Uhnula pohledem

a v zrcadle spatřila otevřené dveře a vlající zkrvavené záclony. Znovu se jí zvedl žaludek.

Je možné, že dovnitř vstoupil vrah a ona v té chvíli zrovna dostala jednu ze svých migrén, po nichž mívala výpadky paměti, a neslyšela ho, jak vnikl k ní domů? Jenže... Nikde neviděla mrtvolu. Nikde nic, jen její vlastní pořezaná zápěstí a krev v nose... nikdo by k ní přece nevlezl, aby někoho zabil a pak mrtvolu odtáhl... ne. V hlavě jí tepalo, napadaly ji ty nejdivočejší myšlenky.

Pokud se do domu dostal vetřelec, proč se nespustil alarm?

Dveře na verandu nejsou zavřené, ty pitomče. Tudíž alarm nemůže fungovat.

Opřela se bokem o umyvadlo a zavřela oči. Tohle nedává smysl. Vůbec žádný. A děsí ji to do morku kostí.

Možná sis někoho pozvala. Jenže koho? A proč? A pokud to byl někdo cizí... jak to, že neštkel Oscar a nevzbudil všechny sousedy?

Oscar!

Kde je?

K smrti vyděšená se znovu s hrůzou podívala na skvrny na koberci. Ne, pes ne! Ať to není Oscar! Potlačila strach, otřela si obličej rukávem umazané noční košile a rozběhla se ke schodům. Dlouze pískla.

Nic.

Sevřelo se jí hrdlo.

Radší si vezmi nějakou zbraň. Jistota je jistota.

Neměla doma pistoli, na podobné věci nebyla. Kousla se do rtu, popadla malou činku, s níž obvykle posilovala u televize, a vplížila se do chodby.

Napínala uši, slyšela však hlavně divoký tlukot svého srdce, ale přesto se snažila pozorně naslouchat. Dům byl klidný. Tichý. Jako by všechno bylo v pořádku.

Dej se dohromady. Udělej to, Caitlyn. Nedovol, ať tě ochromí strach! Křečovitě sevřela činku a nakoukla do koupelny na chodbě. Byla prázdná.

Potila se strachy a pomaličku otvírala dveře do dalšího pokoje. Srdce se jí sevřelo, jako ostatně vždy, když nahlédla

do místnosti, která kdysi patřila její dceři. Na velké posteli ležel Jamiin oblíbený plyšák, králík s velkýma svěšenýma ušima, hověl si na polštářích a na přehozu sešitém z látkových odstřížků v měkkých pastelových barvách. Hvězdy a obláčky, která sama namalovala Jamii na strop světélkující barvou, byly stále na svém místě. Jenže pokoj číšel prázdnotou a – pomyslela si smutně – začínal mít zatuchlý pach prachu, jenž jí připomínal, že její dítě už tady dávno není.

„Hodně štěstí, milá Ja-mie...“ Nemelodický dětský zpěv jí hřměl v uších.

Nemysli na to. Teď ne.

Sevřela činku ve zpocených dlaních. Nervózně přešla do své pracovny s kreslicím stolem a počítačem. Všechno bylo na svém místě. Stůl, počítač, všechno stálo, kde mělo, na pracovní desce panoval mírný nepořádek. Nikdo se neukrýval v temných koutech ani za dveřmi skříně. Otočila se a v šeru spatřila postavu. Ne! Zalapala po dechu a vzápětí si uvědomila, že je to jen její odraz, který na ni upírá pohled z vysokého zrcadla na dveřích.

Málem omdlela.

Proboha, Caitlyn. Vzchop se!

Tiše se kradla po schodech, prsty levé ruky přejížděla po zábradlí, v pravé pevně svírala činku. Ale když sešla dolů, z jídelního koutu na ni nevyskočila žádná temná postava mávající nožem nebo pistolí. Domem se nerozezněl výstřel. Ne...

Zaslechla rychlé hlasité škrábání.

Kožená podrážka na parketách?

Strnula.

Přes zběsilé bušení svého srdce slyšela tichý hukot ledničky a tikání hodin na chodbě. Chtěla zavolat na psa, ale rozhodla se počkat. Přiměla se k pomalému pohybu vpřed, pohledem zkoumala místnosti. Obývací pokoj byl přesně v tom stavu, v jakém ho zanechala, stále voněl po růžích, které nařezala a naaranžovala do vázy na konferenčním stole. Ani stopa po krvi.

Začala se uklidňovat. Zdálo se, že dům je prázdný. Zkontrolovala prádelnu a kuchyni, kterou už zaplavovalo ranní svět-

lo, a jídelní kout s výhledem na zadní dvorek. Všechno bylo na svém místě.

Působilo to téměř strašidelně.

Až na to, že tvá ložnice vypadá, jako by v ní uspořádal mejdan Charles Manson, zatímco jsi spala.

Zaslechla ostré štěknutí.

Oscar!

Zahlédla ho arkýřovým oknem, špinavý voříšek škrábal na zadní dveře. Málem omdlela úlevou. „Jak ses tam dostal?“ plísnila ho Caitlyn laskavě, když se nepovedený kříženec bůhvíčeho s teriérem postavil na zadní a zběsile tloukl packou do skla. To byl ten zvuk, který slyšela. Odemkla dveře a pes jí skočil do náruče. Drbala ho po hrubé strakaté srsti a přemýšlela, jestli ho nenechala venku omylem. Možná přišla domů, pustila psa ven a pak, protože vypila o jeden dva cosmopolitany víc, než měla, vyšla nahoru do patra a zapomněla na něj?

Proč bys to dělala? Jenom aby sis mohla pořezat zápěstí a krváčet z nosu tak, jako nikdy za posledních pět let? Víš, Caitlyn, Kelly má možná pravdu. Třeba máš fakt výpadky. Skvělé.

„Co se v noci stalo?“ zeptala se psa, když ho postavila na zem, otevřela plechovku s jeho žrádlem a vyškrábala ji do misky. Oscar mezitím kroužil kolem. „Nemůžeš mít ani z poloviny takovou radost, že mě vidíš, jako mám já!“ ujistila ho a postavila misku na podlahu. Zběsile vrtěl ocasem, strčil čenich do misky a už si vůbec nevšímal, jak ho hladí po hlavě. Patřival Jamii, pojmenovala ho podle své oblíbené postavičky z pořadu *Sezame, otevři se*, podle ježaté srsti. „Hele... jsme v pohodě,“ promluvila, ale sama tomu nevěřila.

Z pachu psí konzervy se jí sevřel žaludek. Zhoupla se na patách. Co sakra včera v noci prováděla? Odkud se vzala všechna ta krev? Její ložnice vypadala, jako by v ní někoho nebo něco rozsekala na kusy. Jenže ona si nepamatovala nic od chvíle, co přišla do baru... jak se jmenoval? *Bažina*. Jasně. *Bažina*. Dlouho seděla v boxu a čekala, až se objeví její dvojče, sestra Kelly.

Všimla si, jak na ni barman čas od času pohlédne. Možná mu připadalo divné, co si objednala – dva různé drinky. Cosmo-

politán pro sebe a suché martini pro Kelly. Pokud si správně pamatuje, vypila ho nakonec sama, když Kelly předvedla jeden ze svých obvyklých kousků a nedostavila se.

Jenže kromě toho, že Caitlyn vyprázdnila obě sklenky a vysála papričku ze všech tří oliv, než je snědla, si vybavovala velice málo. Až příliš málo.

V baru byl hluk... hlasitý hip hop souperil o pozornost s hovorem, smíchem a...

Najednou jí hlavou bleskla vzpomínka, jako když se nuž zařízne do masa. Nacházela se ve vstupní hale domu, který kdysi zařizovala – stěny zdobily obrazy plnokrevníků, u paty schodiště stály jako stráž staré pendlovky. Šla k otevřeným dveřím pracovny a podpatky jí klapaly na mramorové podlaze. Zevnitř zněly tóny vážné hudby, jako by ji zvaly, aby otevřela a našla svého bývalého manžela, jak na ni zírá nevidoucíma očima a pod židlí se mu rozlévá kaluž krve.

Caitlyn zalapala po dechu. Proč teď myslí na Joshe? Vidina jeho bílého neživého obličeje se jí znovu zjevila před očima. Proč si ho představuje mrtvého?

Protože včera by měla tvá dcera narozeniny.

Protože se ten hajzl s tebou rozvedl.

A protože tě chtěl žalovat za usmrcení z nedbalosti. Vašeho dítěte. Tvé holčičky. „Přestaň!“ Měla prostě zlý sen. Nic víc. Nikomu se nic nestalo. Popadla z lednice láhev vody, odšroubovala víčko a polovinu jí vypila, ale vzápětí cítila, jak jí stoupá zpátky do krku. Rychle. Předklonila se nad dřez.

Zvracela. Znovu a znovu. Nakonec už jen dávala naprázdno, celá zpocená.

Měla bys zavolat cvokařku! Přestáváš to zvládat.

Jenže nemohla. Doktorka Wadeová se nedávno odstěhovala, takže Caitlyn přišla o pomoc své psycholožky. Skvělé. S hledáním nové terapeutky se nenamáhalo. Žádnou nechtěla.

Až do této chvíle.

Tak policii. Zavolej na policii.

Proč? Protože krvácela z nosu? Protože se možná pokusila... v opilosti... podřezat si žíly?

Zase. Co když jsi to udělala znovu? připomínal jí neodbytný hlásek v podvědomí.

Když zavolám policii, seberou mě. Zavrou mě do blázince.

Možná tam patříš.

„Ne!“ Sklopila pohled ke svým rukám a zamračila se. K té nehodě došlo před mnoha lety.

Ta „nehoda“ tě málem stála život.

Nechtěla na to myslet. Teď ne.

Hezky jedno po druhém. Musí se dát dohromady. Uklidnit se. Vypořádat se s tím. Musí se ujistit, že je doma zamčená, pak se umýt a zlikvidovat ten nepořádek nahoře. Ale nejdřív zavolá Kelly. Zjistí, co se stalo.

Možná je ta krev nahoře její.

Caitlyn sevřel nový příval strachu a zběsile vyfukávala číslo telefonu do Kellyina srubu u řeky, jejího „útočiště“, jak dům nazývala. Telefon vyzváněl. Jednou. Dvakrát. „No tak, honem. Zvedni to!“ Telefon zazvonil potřetí. Caitlyn se opřela o kuchyňskou linku a moc si přála, aby sestra zvedla sluchátko. Po čtvrtém zvonění následovalo zřetelné cvaknutí. „Ahoj, dovolali jste se mi, ale nejsem tady. Nechte mi číslo!“ Vzápětí uslyšela pípnutí. Zapnul se záznamník.

„Kelly? Kelly? Jsi tam? Jestli jo, zvedni to. Hele... tady Caitlyn... musím s tebou mluvit. Prostě... fakticky s tebou potřebuju mluvit... o včerejším večeru. Prosím tě, co nejdřív mi zavolej!“ Pomalu zavěsila a snažila se zachovat klid. Třesoucí se rukou si odhrnula vlasy z očí. Odjela snad Kelly zase pryč z města? Plánovala si nějakou služební cestu, ale na kdy?

Caitlynino srdce bilo jako o závod. Stále rychleji. *Přemýšlej, Caitlyn, přemýšlej!*

Kellyin mobil! Vytočila číslo a čekala, v duchu počítala zvonění a modlila se, aby sestra telefon slyšela. Jednou, dvakrát, třikrát. Ach ne! „Prosím, zvedni to.“ Ozvala se hlasová schránka. „Dovolali jste se Kelly. Zanechte mi zprávu.“

Skvělé.

Hlavně se uklidni. V mobilu se ozvalo pípnutí. „Kelly, tady Caitlyn. Zavolej mi. Je to důležité.“ Zavěsila a napadlo ji, že

k sestře zajede. Jenže k čemu by to bylo? K čemu? Pokud je Kelly někde poblíž, ozve se jí.

Nebo ne?

Caitlyn si tím občas nebyla jistá.